

Manel Queralt

Druda



emboscall

Primera edició: Columna, 1995

Primera edició bilingüe català-castella: emboscall, 2006

Segona edició (dins *a furt: Obra poètica 1990-2006*): emboscall, 2007

Primera edició digital: emboscall, 2015

*«Si drut e druda se prometen entr'ells
alguna cosa a donar, ab cartes o sens cartes,
aytal promessio feyta entr'ells no val.»*

(COSTUMS DE TORTOSA S. XIII)

·|·

.....

Mira com esclata i s'escola aquest
malson i com els seus dits descobreixen
el mirall profund de les meves nits:
5 ulls que des de l'ombra sotgen, segueixen
l'insomne en el seu vagareig etern.
Fujo per corredors d'un pis llogat
i enformo debades dins la tenebra
–folles les mans– el trau d'una sortida.

10 *(I m'assec al fons, a qualsevol fons,
sempre que n'hi hagi un lluny de les portes
i els uns entren i els altres només surten,
n'hi ha que ni entren ni surten i uns es queden
sempre i d'altres potser passen i es perden.*

15 *Quan veig una porta m'entra basarda
i una suor freda em gebra les temples.)*
De sobte s'esquinça el negre i un fil
de llum prim degolla aquesta clausura.
M'encisa el feix, m'atrau sota la porta:
20 escanya i tiba el desig de fugir,
empeny el fat des del reclòs defici¹
envers el cotxe d'una nit incerta.
*(Creuen que et poden agafar o deixar
palplantat enmig del carrer; així*

25 *que et veuen, no fas senyals aparents
que els demostrin que vols els seus serveis
que ja calculen quant facturaran.
Saps que et miren abans que tu a ells*

tot i saber que realment no tens
 30 *cap intenció d'usar els seus serveis,*
ho saben, però tant és, davant teu
s'aturen només perquè estàs dempeus
devora els límits, a tocar el corrent.
Però irremeiablement davant teu
 35 *s'aturen i et forcen i els rauca així*
la butxaca abans de l'àpat i això
només –quincallaires astuts!– perquè
creuen que et poden agafar o deixar
així, palplantat, enmig del carrer.)
 40 Un nan em vol acaronar les cames
 i com que refuso els intents maldestres
 crea un ambient propici, més íntim,
 i m'ensinistra amb la llum dels seus ulls:
«Oi que t'agradaria que et toquessin?»
 45 Enllà es perd la remor del motor, passa
 de pressa la nit per la finestreta
 i els amortidors molsuts ens aïllen:
 no hi ha conductor, potser ja ni cotxe.
 Plou son i somnis, la nit afeixuga:
 50 sense mesura, van busques perdudes,
 mort el ritme, la durada és deriva,
 és desert sense arena, sols caiguda.
 Oblido on tenia pensat anar
 i quin passadís volia deixar
 55 només pressentia les mans lascives:
«Així així... Oi que t'agrada que et toquin?»
(Sospirs baixen dels arbres i s'agrupen.
Fulles acordonen el carrer i cerclen
i deixen tardor sota les sabates.

60 *Cavalls creixen a les puntes dels peus,*
cavalquen cames amunt i s'enfilen
i claven les dents a l'adormit sexe...)
 Un polsim tebi de vida cau sobre
 el seient fred i llisca entre les cames:

65 la solitud penetra pel forat
 del cul i de mort em prenya la festa.
(A la Marien Platz, des del Hochkaffee,
amb la punteta dels dits repassava
sobre els vidres, els límits cargolats

70 *dibuixats entre el cel de mitja tarda*
i el gòtic vell del nou ajuntament,
res més lluny de la línia senzilla
que ressegueix el teu enyorat cul.)
 Una llengua llarguíssima s'esmuny

75 per l'incís mínim de la finestreta.
 Cega, s'acosta –baves i records
 d'una nit presumiblement molt freda–
 i em punteja la pell d'entre les cames,
 recull les restes encara calentes

80 i es perd dins la foscor. Pausa llardosa.
(Enfollit, el taxímetre no para
d'augmentar, cauen tan de pressa els dígit
que no els sé veure, puguen tan de pressa
les xifres que no arribo a saber el compte,

85 *el deute; marca i marca, palpo i no em*
trobo la cartera... ni les butxaques!
Milers, milions: «aturi's, aturi's!»)
 Sorneguer el conductor es tomba i somriu.
 Torna la llengua i se'm cargola al coll

90 i d'una forta estrebada ens fa fora:

jo i el meu membre –brúixola espantada–
 esmaperduts, anem a fer punyetes.
 Des del fons d’algun carrer recupero
 un present i una polida presència:
 95 agulles de llum clavades als ulls,
 aixafats els cabells rebels amb dits
 tremolosos i banyats amb saliva,
 gests entretallats i mirada estúpida:
 «Què mireu, no feu mai per caure, vós?»
 100 És molt fonda la nit, hi ha tant de lloc
 per a tots els que hi viatgen i hi cauen...

 S’asseuen i ho fan enmig del carrer
 i ens conviden a transir poc o molt.
 105 L’esperit de la giragona m’atrau
 i faria per dansar i dansar sempre
 amb els ulls closos dessota les mans
 entre cordes d’arpa dels concertistes.
 I esquinqada la roba temporal
 110 i escampats arreu tots els prejudicis,
 reneixo al centre nu d’aquest present
 tan ver i tan necessitat de dansa.
 Però a La Rambla xisclen les misèries
 folles: ulls blaus i intermitents, ferestes.
 115 «...*repetitives persistents monòtones...*»
 les sirenes colpegen les arpes
 «...*repetitives persistents monòtones...*»
 es trenquen les cordes i mor la música
 «...*repetitives persistents monòtones...*»
 120 «...*repetitives persistents monòtones...*»

Ja s'allunyen, però segur que tornen.
 Reneixen arpes dedins racons foscos.
 De nou els nens creixen i juguen entre
 125 les lloses mullades d'orina, canten:
 «...i les sirenes tornen donen voltes...»
 «...i arrosseguen, netegen la misèria...»

 I m'assec i ho faig enmig del carrer.
 130
 No paraven d'escarnir, les botzines.
 Tres noies joves travessen lleugeres
 i decidides i perfectament
 vestides mentre exhibeixen els ritmes
 135 i els colors de moda. Van en grupet
 per la passarel·la de pell de zebra,
 marquen i mantenen proporcions
 visuals, estètiques i perfectes.
 Enrenou, esvalot, rauxa i gatzara,
 140 tres pelats indigents esgrogueïts
 per la borratxera d'una vellesa
 que els forada el fetge a marxés forçades,
 surten per l'altra banda. Canten, ballen
 i prenen ratlles blanques al carrer
 145 i es fan els pijames d'asfalt, perfectes.
 I un dia com avui encara que no
 ens fos lícit admetre coincidències,
 ambdós destins intercanviaran
 els seus papers, atziac sortilegi:
 150 mirall de la festa que mostra sempre
 les cares —perfum i sutge— afrontades.
 Tres borratxes ploroses i envellides,

tres gentilhomes joves i confosos.

.....

- 155 Amb els ulls trets, estirats i tibats
fins que em tapo les orelles i oblido
els xiscles dels vehicles que botzinen,
només perquè sec enmig del carrer?
M'abandono, m'oblido... i el quitrà
- 160 calent se m'ofereix pasta de motlle.
*(És amb cautxú de selves tropicals,
del més fi, dels arbres on fan l'amor
follament els micos, i és de cautxú
fos en grans quantitats industrials
emmotllat al fal·lus de freds metalls.)*
- 165 Ja les cames i les natges fan tuf
de socarrimat i als ous la pruija
munta insuportable, una coïssor
que va on es recargolen les herències.
- 170 *(Era molt dolorós un nou orgasme,
volar el pler per enèsima vegada
i sentir la fiblada de l'eixut.)*
La nit em pasta lla de la cintura
i oblido els malucs, però no el dolor
- 175 que m'oprimeix insistentment les temples.
Ja no s'enfilaran més els cavalls
fins a la boca dels amants golafres.
Si el sexe es mor i el pler no incendia,
es podria finalment oblidar?
- 180 *(Fet i fet, l'orgasme és senzillament
una descàrrega de tensió,
com la defecació, by example.)*
Les mans planes sobre l'asfalt, s'encenen.

185 Ensorrades, no és pel dolor de pell
 nafrada i en carn viva que ara ploro,
 sinó per la pèrdua d'aquests dits
 que han jugat tan sovint amb les paraules
 i que encaren l'or negre decidits
 a perdre els senyals, la bonaventura.

190 *(Quan plorava el rierol i els seus gorgs
 profunds s'omplien d'aigua trista i bruta.)*
 I ploro, ves quina incomoditat.
 Si faig força, m'enfonso més de pressa.
 «Digui'm Doctor, la situació

195 estimula la meva aerofàgia?»
 Molt a poc a poc, lentament i tímida,
 una bombolla-presagi s'adscriu
 dins dels fets possibles i es fa notar
 entre les cames, puja decidida.

200 *«Escolti jove, si jo fos metgessa,
 que no ho sóc, però com si ho fos, diria...»*
 Incerta, s'atura a la superfície
 i tremolosa com un nou nat, sembla
 que no ho aconseguirà. Si no rebenta

205 no serà un pet² amb títol d'Honorable³
 i com que ara i aquí és previst que ho sigui,
 pet Reial o molt Honorable, esclata
 i un nuvolet trist i pudent s'enlaira.
 L'asfalt subjecta i escanya la nou

210 i m'empasso la brea a glops, calenta.
 Els pulmons calafatats escopinen
 l'aire pútrid i esputs sanguinolents.
 Esfondrat el pit, tus el darrer bleix.
(Que bonics i suaus són els teus, nena.

- 215 *Quan desitges estimar-me –ullets vius–
gatejant t'acostes i me'ls refregues.)*
Quant d'espai em podria quedar encara?
El que es pot trobar entre la pell i els ossos.
.....
- 220 Es va posar a pixar sobre la cara.
La falsa «metgessa» escandalitzada
davant aquella prominent sorpresa,
amb gust, secretament es complaïa.
(Amor malentès, el tren cremallera
- 225 *dels teus pantalons descobreix erecte
el sexe i el vull posar entre els meus llavis
i al moment, vist i no vist, es dissipa.)*
*«Perdoni, no l'havia vist, els vàters
públics, és clar, com se sap, van escassos.*
- 230 *Per altra banda, i en cap cas no cregui
però que tenim res en contra seva,
no existeix plaer més alt que pixar
sobre una colla de ganduls inútils
i, que en posició més favorable,*
- 235 *la qual n'estem ben convençuts voldria,
vostè mateix, potser hi contribuiria... »*
Incomptables, les botzines xisclaven.
Xisclarien també les que allunyades
i que per culpa de l'embús podríem
- 240 imaginar encara que no afirmar,
callades pels carrers de la ciutat.
Primer, desconcertades i en silenci,
després, empeses per un desig foll,
s'unirien a la immensa cridòria
- 245 per més endavant començar a jurar

i perjurar que matarien l'imbècil
de torn que «*n'estem segurs, seguríssims!*
no podia ser de cap altra forma»
creava aquell embús «*in-ad-mis-si-ble*».

250 Sobre l'asfalt un cap sobresortia:
un bony, un insult «*per fi, ja s'acaba*».
Ja no recordo cap cos? Doncs l'oblido!
(*Després de caminar tant per l'asfalt*
se m'han cremat els peus, la sang i l'ànima.)

255 M'enfonso del tot⁴ i els cotxes segueixen.

.....

.. | ..

.....
.....

260 *(Jugàvem a la platja amb tots els altres
nens, als matins: a fer castells d'arena
i als capvespres: forats grans i profunds.
Marxàvem quan la marea assetjava
el dia que sagnava mentre moria
cobert amb sorra i aigua fins al coll.*

265 *I marxàvem perseguits pels seus crits
perquè sabíem que érem els culpables.
I a mitjanit, com sempre, cautelosos,
corríem les cortines i somrèiem:
«Cap rastre!» A l'alba, de nou, repreníem*

270 *els jocs amb l'arena fina i mullada.)
Dessota l'asfalt la ciutat es corca.
Davant la mort, primer el confinament
del cos, després, lentament, les idees.
I mentre a les mans es podreix la carn,*

275 *les ungles encara creixen i es corben
i se separen de tots els seus dits,
escampades a ningú no pertanyen.
(Penetra entre les arrels, vagareja
per la fageda i espera que un infant*

280 *abraci i escolti el riure de les fulles:
«Pare, què diran els arbres?» «No siguis
ruc fill meu! Els arbres, és clar, no parlen».)
Xuclen els pous. Caus i als passadissos
l'aire enrarit desfà el ver i el real.*

285 Mai no podries imaginar una obra
 com aquesta que s'estén, mor i neix
 dinàmicament i ininterrompuda.
 Jo mateix només la conec a grans
 trets i només en el millor dels casos
 290 estic informat sobre certes parts
 del conjunt, el qual ningú, ni els mateixos
 empleats –per altra banda del tot
 mai-no-vistos, cosa que ni demostra
 ni desmenteix la possibilitat
 295 de la seva existència– l'han vista.
 Creus que la xarxa del metro és gran.
 Andanes separades, afrontades,
 alhora a prop i lluny, sentits contraris.
 Travessar –encara que no es verifiqui
 300 ni adveri la presència de trens–,
 significaria morir esclafat
 pel pànic que susciten les quimeres.
 Degoto i sento el frec de l'aire: caic
 –caure, degotar... ella també va perdre's
 305 i ara s'asseu en aquell mateix banc–
 i ho faig sol i em trobo sol a la meua
 banda mentre a l'altra andana n'hi ha molts:
 «Tants?» Els que es perderen en la memòria.⁵
 De la fracció imprecisa en el temps
 310 que vaig decidir oblidar-la, reprès
 de nou el seu darrer lligam, ara torna
 més clara que mai, la mateixa noia...
*(Qui t'ha escrit, t'escriu i encara et desitja
 i ressegueix la teua pell amb cura
 315 amb cadascuna d'aquestes paraules.*

*Qui et pronuncia et sap bé el nom i el besa
i el persegueix allí on va, insomne.*

*Qui t'invoca et vol tan vera que s'erra,
un record fix que no sap com morir-se.)*

- 320 Definitivament podria dir
–encara que no m'hagi sotjat mai
perquè és evident que llença la seva
mirada perduda a les vies buides
i que probablement ni l'interessen–
- 325 que no li preocupa perdre els trens:
els deixaria marxar un rere l'altre!
M'obliga, per aquest motiu m'obliga
a vigilar els canvis en el seu rostre.
Però llavors negligiré els meus deures!
- 330 M'exigeix, em força... Per què no marxa?
I sembla... sembla que pretén conversa.
Així és que després d'una trobada
–trobada?– tan imprevista, després
de tant de temps, qui m'havia de dir
- 335 que tornaria a prendre cos dins meu.
*(I fins i tot si li manqués un pit?
No passa res, el defecte és encís.
Aprofiti i flirtegi com mai. Posi's
el vestit més escotat i llueixi*
- 340 *dos pits impecables. Després, un cop
despullats i al catre, si la rebutja,
no ho dubti, li garantim consistència:
serà un bon cop de pit a les parts baixes.
Ara! No ho dubti! Compri'ns Pits Postissos!)*
- 345 Em bellugo. Hi vaig. Que hi vaig de veres!
Ni es mou. Segur que si començo a córrer

em seguirà, ho farà com feia sempre.
«Ho faràs, oi? Veus, ni et miro ni em tombo.»
Vaig de pressa i a mesura que avanço
350 s'estiren i es corben de mica en mica
les andanes i al punt més tens, convexes
i afrontades, quan els arcs es dobleguen
per formar les cantonades, em perdo
i no trobo la sortida... M'aturo.
355 Faig marxa enrere i quan de nou arribo
al punt exacte de partida, tornen
a ser rectes. Llavors ho intento cap
a l'altra banda i un cop rere l'altre passa
el mateix. Corro cap al passadís
360 que hi pot haver al final de l'andana:
«Perquè així ha de ser, perquè així ha de ser...»
I en un moment com aquest, quan podria
semblar que no hagués pogut seguir,
vaig i m'estavello contra un extrem.

... | ...

365
.....
.....
*(Amb les puntetes dels dits bruts aparto
les fulles que cobreixen pors caduques,
370 extrec la molsa i escarboto l'humus
mentre les mans foraden passadissos.
Aquí dins emmudeix el sol, s'apaga
la veu i l'amor oblida els cossos, baixes
als dominis profunds de les arrels
375 –espais sense límit– a la recerca
de silencis humits: delme de saba.
Només el dolor agut d'esgarrapar
la terra ens manté el compromís de viure.)
Fullaraca olor de fong ulls de talp,
380 durant temps vam compartir la mateixa
fosca construint nous dies guanyats
a pols, grum a grum, un darrere l'altre.
En la solitud creixíem perfectes.
Procuràvem de no treure mai el cap
385 perquè els intrusos no ens descobrissin
els cataus i infiltrar-se dins els túnels.
Calia ser escrupolós, restar atent,
no oblidar cap detall que els permetés
de pensar que hi vivia alguna cosa.
390 («No voler acceptar que a l'exterior
els túmuls negres delaten. Som fràgils.
Només cal que els ressegueixin i hi enfonsin*

la mà per arrencar-nos les entranyes.
«Cap indesitjable ens pot destorbar.»
 395 *No comprens que els únics enemics són*
els propis batecs, els únics intrusos?»)
 Tot i tenir els camins predestinats
 a trobar-nos, no coincidíem mai,
 no era tan important com la feina
 400 que no acabava mai, com l'objectiu
 pel qual consumíem el nostre temps.
 Ni desaprovàvem els descansos
 ni amb les fantasies que al capdavant
 van en contra de la feina productiva.
 405 Sovint somniaves i resguardada
 dins la foscor et traïes, abusaves
 del meu insomni i em feies testimoni
 inoportú d'impertinents desvaris:
(«M'escampo la suor per aquest cos
 410 *que amb tant deliri sento i et voldria*
quan amb la punta dels dits ressegueixo
tots els nous i els adormits corredors
també aquells que fonedissos es perden
enllà la fosca amb el rosec dels anys.»)
 415 Amatent, vetllava. Tu descuraves.
 I et penses que no et seguia els espasmes?
 Certs detalls insignificants distreuen.
 I les paraules mig pronunciades?
 Mai no he sabut què em volien dir
 420 *(«La mà em llisca lleugera però ferma*
i com una serp que cerca la presa
i la vol i obstinada la desitja
i es desplaça silent per atrapar-la,

acorrabo el desfici més esquívol
425 *al bell centre de la construcció.*
El plaer neix l'instant precís abans
de l'atac: vertigen indescriptible!
No. No em desitges. Per què no m'oblides?»))
M'agradava molt deixar-te parlar
430 i callar i emmudir i percebre i sentir-te.
Xisclaves de desesperació?
No sabies –deies– per a quin somni
horrible t'havia fet néixer dins
d'aquella foscor tan insuportable,
435 que no sabies si eres viva o morta.
Però penso, per què hi insisties tant?
Encara hi ha molt per fer, per construir...
I les parets humides amb el pas
del temps es feien malbé, se't podrien.
440 N'eres conscient perquè ja t'ho deia
sempre que aquella teva deixadesa
i la manca d'interès posarien
en perill els corredors i per tant
aquella enterrada i fosca existència.
445 I amb aquells crits desproporcionats
semblaves l'enemic més pèrfid, ho eres?
Però tu mai no has volgut dir res,
he estat només jo qui t'ha imaginat
qui ha inventat que vivies i parlaves.
450 Hi vas caure per casualitat
i perquè no descobrissis els meus
passadissos, vaig deixar-te fer i fer-te
creure que t'estimava. Has d'acceptar
que va ser una forma, la millor forma,

455 la més subtil, de vèncer l'enemic
més perillós, el més difícil, oi?
L'obra és perfecta, l'obra... perfecta...
*(«Dins la fosca perdo els sentits i els túnels,
a poc a poc, acreixen la distància*
460 *i em separen de tu que tant t'estimo.*
I quanta solitud, quanta tristesa...
Tot i no veure't mai, palpo el teu odi.
No ens trobaríem ni que anéssim junts.
*No. No m'escoltes. Per què no m'oblides?»)*⁶
465 «Què vols –crido– què més vols!? No m'ho facis
dir però, què vols?⁷ No em dones cap altra
alternativa, què vols, vols que et mati!?»
.....

.. | ..

470

.....
.....
.....
*(És aquest silenci tan llarg, feixuc
com a mitjans de juliol les garbes
tancades dedins les bosses de plàstic*

475

*blanc apilades una sobre l'altra,
mecànicament, després de la sega.*

*Silenci fos, silenci ofegat, trist:
ni la llum del sol ni l'aigua de pluja
ni la terra eixuta sobre aquells camps*

480

on ara s'assecaran els rostolls.)

A l'espill et contemples, descobreixes
amb mirada cansada i ulls mig clucs,
l'entrellat dels passadissos profunds
on la solitud sura entre parets

485

tan fredes com el vidre del mirall
sobre el qual beses els propis petons
i no et pots deixar de contemplar: Druda.
.....